

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

REDACTIE: J. J. GERZON, PRESIDENT — W. H. VERLOOP, SECRETARIS — F. H. VAN DER LINDE VAN SPRANKHUIZEN, THESAURIER — W. B. K. BOOM, ARCHIVARIS — P. H. SIMONTHOMAS, COMMISSARIS
VERSCHIJNT EENS, BEHALVE IN DE VACANTIES — GEEN ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN
LOSSE NUMMERS f 25.—, OP VERZOEK VAN DEN HEER B. S., TEN BATE VAN DE „STICHTING“.

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA).

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 101
18^e JAARGANG 19 JANUARI 1946 12 BLZ. No. 8

Senaatsnummer

Te lang heeft het nu reeds geduurd,
Te veel al heeft het Corps verduurd,
Te zeer reeds is de Zot verkracht,
Te vaak is met protest gewacht,
Te diep is de Spiegel al gezonken,
Maar nu dan ons protest geklonken.

Want, Suur, des Phoenix' tijger al voor jaren,
Die door B.S. en Stichting wist bijeen te garen
Een roem, die hij niet kon verwerken,
Is nu het hoofd van de Corps-klerken.

Zuur, Suur
Geen Bestuur

En door niemand au sérieux genomen,
Noch ooit op de T.H. gekomen.

Geen tentamen
Geen examen,

Steek je in B.S. kleedij
Want je tijd is hier voorbij.

Lut, de tweede van het stel.
Zijn promotie ging te snel,
Vroeger obscuur en onbekend
Nu, bij gebrek aan beter, 'n getapte vent?!
Luister naar het schreeuwen van de leden:
„Lut, waar blijft je intree-redel!“

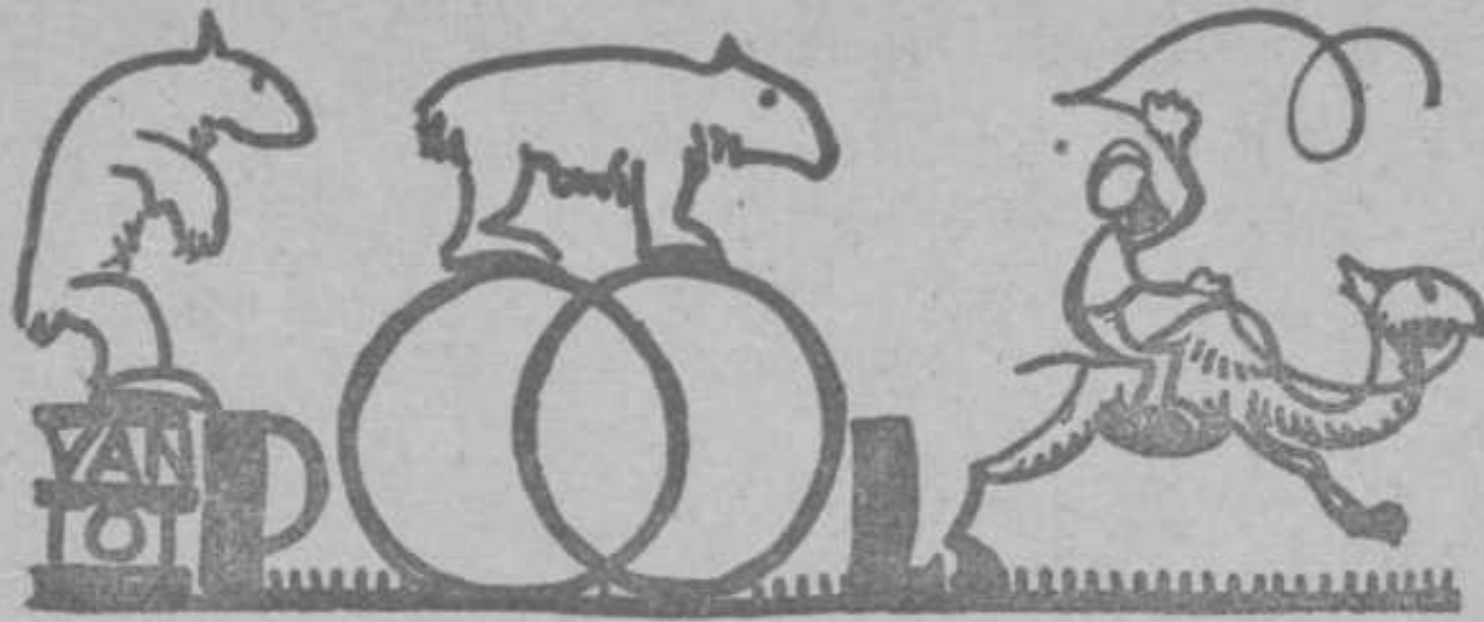
In 't stille dal, in Phoenix' hal,
Waar kleine blompjes bloeien,
Waar 't blompje comedeert,
Kletst en oreert
En spuugt zijn gal
Om elk blommetje te besproeien
Ook het kleinste.

Beter te zwijgen
Over het vijgen
En het gezeur
Van den auteur
Van mijn vriend en ik.
Stik,
Pick.

Rademaker
Kennismaker
Blijft een knor
In het Corps.
Stem ons tevrede:
Terug naar D.S.B.
Pleel

Zachte zalm
Weeë walm
Mannetje min
Pollo-tje pin
Span je 'ns in!

Wij zien U gnuiven, laffe lezer,
Maar weet toch bij het lezen dezer,
Dat in plaats van deze lef
U verder komt met het besef
Dat deze plee ook geldt voor U
Want nooit nog schreef ge wat tot nu.

Etoile du Nord.

Het zou de volgende maand dertig jaar worden dat hij voor het eerst in dienst trad bij de Nederlandsche Spoorwegen. Hij was toen nauwelijks twintig en begon als hulprangeerder in Zwolle.

Na vijf jaar klom hij op tot wisselwachter en nu ongeveer elf jaar geleden was hij hierheen overgeplaatst als stationschef. Het was een klein plaatsje op de lijn Zwolle—Emmen vlak bij de grens van Overijssel en Drenthe. Het landschap was hier iets afwisselender dan in de omgeving. Behalve de veenkoloniën waren er ook nog vlak bij het station groote vlaktes, met hei en bosch begroeid.

Den eersten tijd had het hem veel moeite gekost hier te wennen en zich thuis te voelen temidden van de Saksisch-Groningsche bevolking.

Nu was hij hier al heelemaal ingeburgerd en behoorde tot de notabelen van het dorpje. Zelfs met den dominee kon hij goed opschieten en sinds twee jaar bekleedde hij ook de functie van ouderling in zijn kerk.

Het stationnetje was zooals men er honderden in Holland vindt; een leelijk, grijs ouderwetsch gebouw. Zijn ambts-woning was alhoewel niet erg groot toch wel geriefelijk.

Het spoorverkeer was hier niet bijzonder druk, behalve drie personentreinen dagelijks in beide richtingen, werden er vooral in het najaar veel goederentreinen met aardappels geladen.

De consumptieaardappels gingen naar de groote steden in Holland, terwijl de pootaardappels, de z.g. pooters, heelemaal naar Frankrijk of België vervoerd werden.

Dit waren dan drukke dagen op het stationnetje. In acht en veertig uren moesten dan wel twintig wagons geladen worden en den heelen dag reden de boeren uit de omtrek groote karren met aardappels aan om die in de wagons te lossen.

Deze week had hij weer nachtdienst en moest dus tot ongeveer twaalf uur 's nachts alleen het stationnetje bemannen. Dit beteekende dat hij zoowel kaartjes moest verkoopen, als de wissels en seinen bedienen, terwijl hij dan ook nog op de telegraaf moest letten, die de aankomst van den trein zou signaleeren.

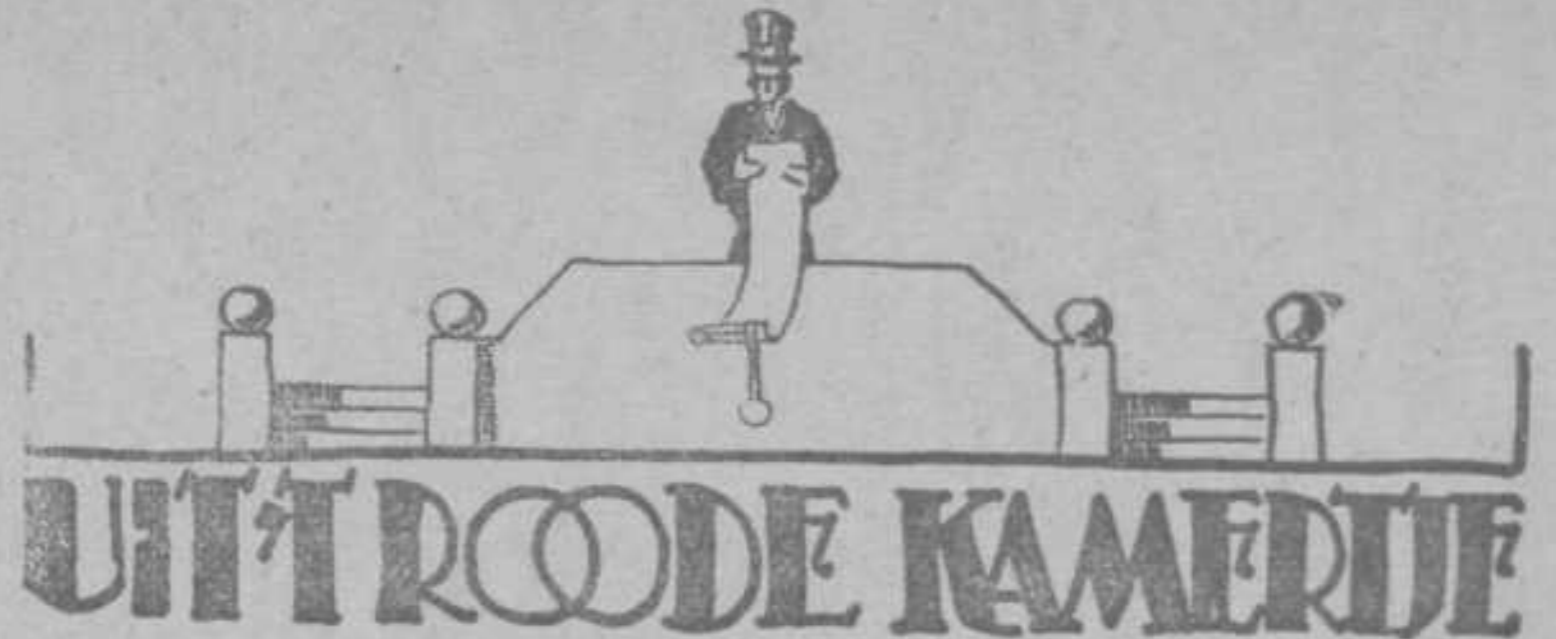
Kreeg hij bericht dat de trein het laatste blok gepasseerd was, dan moest hij de wissels omzetten, het sein op veilig zetten, zoodat de trein op het juiste perron binnen zou rijden. Als hij dit gedaan had zette hij zijn roode pet op en liep naar buiten om den trein af te wachten. Dan hielp hij met het laden en lossen van fietsen, nam de kaartjes van de reizigers in ontvangst, die hier uitstapten en gaf tenslotte den machinist met zijn groene lamp het vertreksein.

Nadat de laatste trein dan vertrokken was ging hij naar binnen, seinde het vertrek van den trein door naar het volgende stationnetje, zette het sein op onveilig, ruimde de boel op en sloot het stationnetje tot den volgenden ochtend zes uur. Dit deed hij nu al langer dan tien jaar. Bijna iederen avond om elf uur herhaalde zich het zelfde spelletje. Vooral 's winters had de laatste trein wel eens veel vertraging en dan moest hij geduldig wachten tot de trein eindelijk binnen liep. Het was dezen avond bijzonder koud en het potkachelletje knorde vriendelijk. Tevreden dacht hij na over de laatste jaren en over het feit, dat hij nu misschien na vijf en twintig dienstjaren eindelijk zou kunnen bereiken wat altijd zijn vurigste wensch was geweest, overgeplaatst te worden naar Zwolle, maar nu niet als rangeerder zooals hij daar weg was gegaan.

Hij had immers een onberispelijken staat van dienst achter zich en nog eenige weken geleden had de hoofdgenieur, die knappe man, die heelemaal in Delft, waarheen hij zijn zoon later ook zou sturen, gestudeerd had, hem een compliment gemaakt.

Vanavond moest hij er wel goed aan denken den trein op het tweede spoor te laten binnenloopen, want op het andere stond nog de goederentrein, die morgen met aardappels geladen zou worden.

Het was een drukke week geweest, nu zijn vrouw in het

„Ha, die Ben!”

„Ook goeien avond.”

„Glaasje bier?”

„Nou, graag.”

„Moet je eens luisteren Ben, we hebben een plannetje: We wilden volgende week een Senaatsspiegel uitgeven, een Spiegel, volgeschreven en gemaakt, uitsluitend door den Senaat en zijn Eere-leden. Waarom? Om eindelijk eens een Spiegel te hebben waar wat in staat.

Begrijp goed dat dit geen motie van wantrouwen tegen jou is: Hoe kan een Redactie week in, week uit met een goeden Spiegel voor den dag komen, wanneer er week in, week uit maar dan ook niet één bijdrage van de achthonderd, zegge en schrijve achthonderd leden binnenkomt.

Nee, lezer, dit is een motie van wantrouwen tegen U. Elke week opnieuw hooren wij Uw gekanker op het O.O. We hebben U daarnet zien ginnegappen bij het lezen van de Schouw.

Maar beseft U, dat wanneer U critiek op de Spiegel levert, deze critiek Uzelf betreft; en niët de critiek op U als Pietje A. of Klaasje B. of hoe U ook heeten moge. Maar critiek op U, en dat is belangrijker, als lid van het Delftsch Studenten Corps.

Schaamt U zich niet, dat zij die het hoogste lint dragen, naar de pen hebben moeten grijpen om voor U een Spiegel te maken?

Ziet U, dat het mogelijk is een lezenswaardige Spiegel uit te geven, omdat de wil tot schrijven nu eenmaal belangrijker is dan het litteraire talent?

Beseft U, dat U verantwoordelijk bent voor den Spiegel en dat de Spiegel een van de weinige dingen is, waardoor het Delftsch Studenten Corps naar buiten spreekt?

Laat dan deze parelen op U inwerken en laat het geen parelen voor de zwijnen zijn, maar schrijft voortaan voor Uw Spiegel.

ziekenhuis lag. Daardoor moest hij ook nog op de huishouding en zijn jongste zoontje passen.

Het was nu half elf en precies over vijf en dertig minuten zou de laatste trein binnenkomen. Het kostte hem vanavond moeite wakker te blijven. De laatste nacht had zijn zoontje hem telkens wakker gemaakt en 's ochtends moest hij nog vroeger op dan gewoonlijk om zelf zijn ontbijt te verzorgen. Hij was al bijna twee keer over zijn tafel in slaap gevallen maar werd nog steeds tijdig door het ratelen van de telegraaf wakker gehouden.

Stel je eens voor dat hij insliep en niet tijdig de wissels omzette. De binnenkomende trein zou dan op den goederentrein loopen en de catastrophe niet te overzien zijn.

Zijn overplaatsing zou hij dan wel kunnen afschrijven om aan de ellende, die hij op zijn geweten zou hebben, maar heelemaal niet te denken.

Nog een kwartier en de trein zou binnenkomen. . . .

Plotseling herinnerde hij zich niets meer, alleen dat hij wakker werd door een luid doordringend geschreeuw. Hij kon heel duidelijk boven alles uit een kinderstem hooren. Nog half versuft vloog hij op en het flitste door hem heen, dat hij geslapen moest hebben en er een vreeselijk ongeluk gebeurd moest zijn.

Nu heelemaal wakker beseftte hij wat er plaats gevonden had. . . . Hij had vanavond vergeten zijn zoontje om half elf op de po te zetten en die huilde nu erbarmelijk.

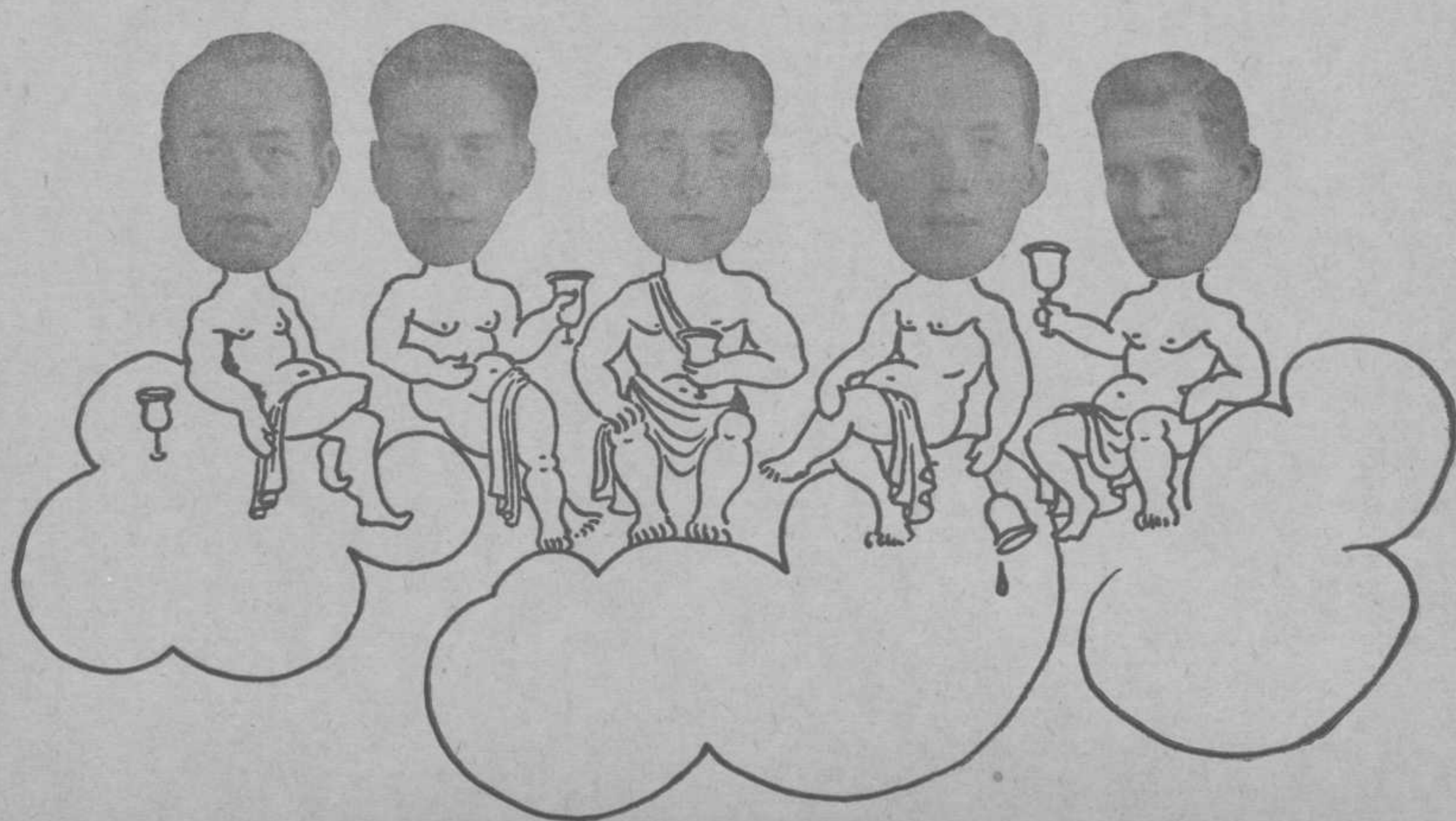
Het was kwart voor elven en er was dus nog net tijd genoeg voordat de trein binnen liep om zijn vaderlijke plichten te vervullen en zijn huilend zoontje tot bedaren te brengen.

J. J. G.

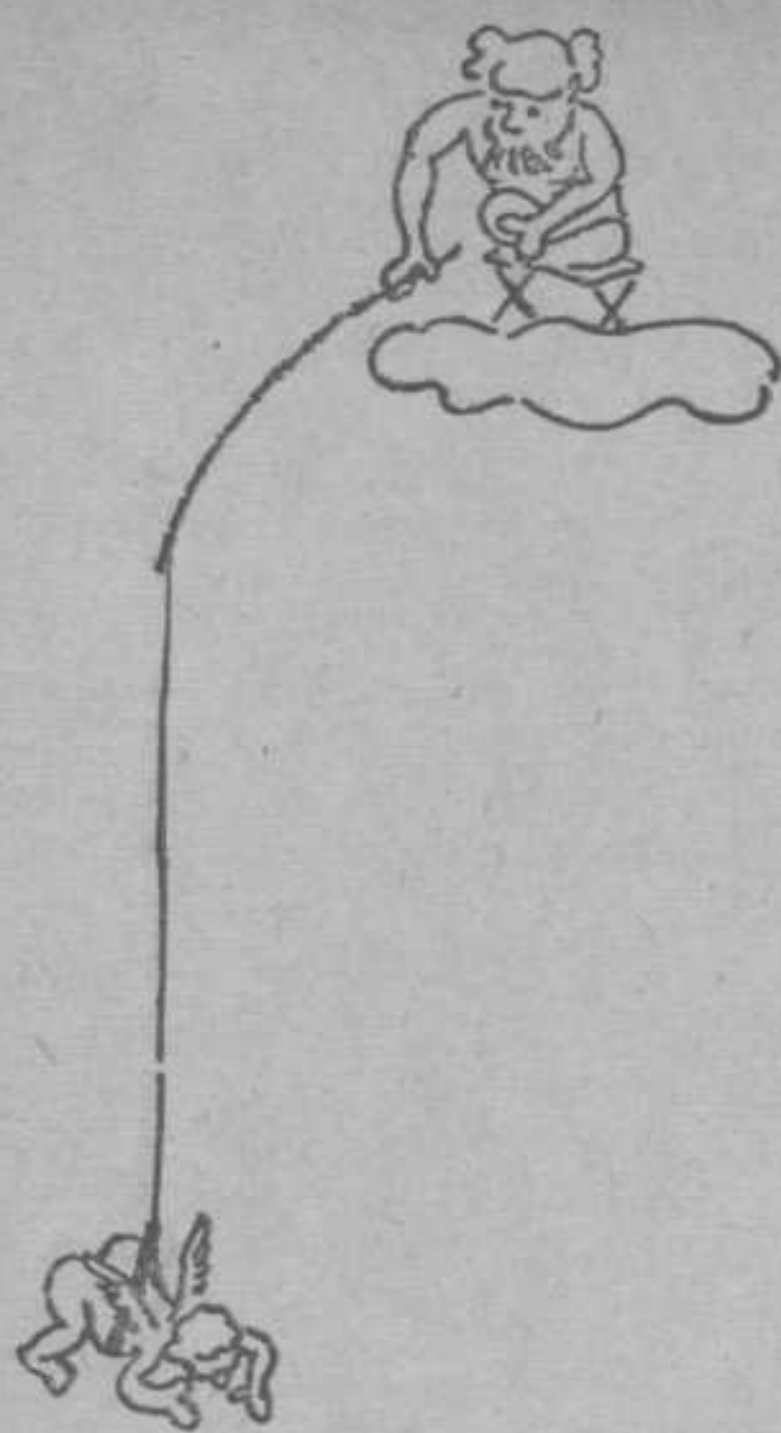
HET SPIEGELBEELD VAN DEZE WEEK

Serie: Uit den hemel.

No. 666. Apocalyptische wraakgoden.

Hemelhoog ten troon verheven
 Zetelt koud der Goden stoet
 Door verterend vuur omgeven,
 Drijvend in een rooden gloed.
 Uit de bekers, hoog geheven,
 Drinken zij der wrake zoet,
 Starend naar het kleine leven,
 Dat daar wriemelt aan hun voet:
 't Menschdom, dat het kwaad bedreven
 In onnooz'len euvelmoed
 En de zonden, alle zeven,
 In ellende en kommer boet,
 En gebeden komen zweven
 Naar omhoog en bangen groet:
 „Wilt, o Goden, ons vergeven,
 Ons verheffe' uit puin en roet.”
 Maar zij: „Zwijgt, het staat geschreven,
 Wat ge ook in Uw domheid doet
 Om 't gericht te wederstreven,
 Hoe ge ook in Uw ziertjes wroet,
 Eeuwig zult ge voor ons beven,
 Eeuwig zult ge als vliegen kleven,
 Aan de lijmstok van Uw bloed.”

LEEST DE SENAATSPRIJSVRAAG OP PAGINA 7

Muizenisje.

Het muisje was een muis geworden. Negen lange jaren groef hij nu reeds zijn gangen door de binten van kelders en zolders, provisiekasten en slaapkamers. En veel had hij in deze negen jaren al meegemaakt. De lengte van zijn gangen besloeg nu al honderden en honderden meters. Het was langzamerhand een ingewikkeld systeem geworden, maar geen systeemlooze ingewikkeldheid, want duidelijk was het centrum van de gangen te bespeuren. Dat centrum was de muis zijn meest geliefde plekje, nooit werd hij daar door poezen in zijn graafwerk gestoord. Elke steen, elke bint en elke kamer kende hij daar. En met zijn pientere muizenoogjes had hij daar al zooveel gezien, dat zijn muizenverstand het maar nauwelijks kon verwerken.

Een van de prettigste dingen vond hij altijd om Zondagsch in zijn groote Zondagsche hol zijn zeven-en-twintig kinderen en honderd-vier-en-veertig kleinkinderen, ja, hij was al grootvader, te ontvangen en dan te vertellen over die goede oude tijden en wat hij daar allemaal in meegemaakt had.

Het was altijd prettig zoo'n Zondag, het was dan rustig in het gebouw waar zijn hol was; je kon dan ook makkelijk wat brood of wat kaas gaan halen, zoodat je je familie dan nog wat voor kon zetten ook. En dan vertelde hij hoe het was, nu zes jaar geleden. Het leven bruischte dan in de groote zalen van zijn huis en wat zoo gek was, overal waar hij vroeger gewoond had, gingen de menschen naar bed als het een tijdje donker was, maar hier begon het leven dan pas. De zalen vulden zich dan met groote groepen enthousiaste menschen, je zag er alleen maar mannen, en het kon er soms zoo te keer gaan, dat je, als je vanuit je gangetje het schouwspel gadesloeg, bang was dat elk oogenblik het heele gebouw naar beneden zou komen. Maar dat was toch nog nooit gebeurd. Een keer was het eens voorgekomen, dat de heele gang ondergelopen was, met een geel-bruin prikkelend vocht, het vocht waarmee de glazen gevuld waren, die de mannen voor zich hadden staan. Hij was eerst hard weggelopen, maar toen de overstroming nogal mee bleek te vallen, kon hij zijn lust toch niet bedwingen om ook eens van dat vocht, dat die mannen toch zoo lekker schenen te vinden, te gaan proeven.

Voorzichtig had hij eerst een druppel opgelikt en toen nog een en nog een en nog een. Het beviel hem best en toen hij eindelijk zijn maagje volgeslurpt had en zijn slaapplek wou gaan opzoeken, had hij zoo'n raar gevoel in zijn kopje gekregen, dat hij steeds tegen de wanden van zijn gang aanbotste.

Een andere keer was het eens voorgekomen, dat hij twee mannen ontzettend tegen elkaar had zien schreeuwen, het leek wel of ze elkaar op wilden eten. Ineens waren ze opgestaan en weggelopen. Hij er achter aan. Ze waren naar buiten gegaan en daar voor de deur, hij kon het prachtig zien vanuit zijn holletje in het kelderraam, hadden ze op elkaar losgeslagen. Na een paar minuten, toen de één een bloedneus had en de ander een blauw oog, waren ze weer naar binnen gegaan en toen hij, vlug door zijn gangetje loopend weer onder de zalen terug was, zag hij ze net samen een glaasje van dat geelbruine prik-vocht drinken.

Soms als hij wat moe was en het werd hem te rumoerig in de zalen, dan vluchtte hij wel eens naar boven, want daar was het meestal rustiger. Ook daar was een plekje waar hij veel van hield; hij raakte bijna in extase als hij daarvan vertelde: het was wel niet zoo groot als beneden, maar het was veel mooier en op hem, tenslotte was hij maar een doodgewone simpele muis maakte het altijd diepe indruk. „Stel je voor”, zei hij dan tot zijn kinderschaar, terwijl hij zoo opgewonden werd dat hij niet meer kon blijven zitten, maar op zijn staartje ging staan, „een kamertje heelemaal rood, alles en alles rood en daar zaten dan mannen, nou dat waren heeren hoor, dat zag je zoo.” Daarnaast was ook een mooie kamer en daar was het bijna zoo prettig, als in het kamertje met al dat rood. Steeds ging hij daar naar toe als hij honger had, want je kon daar altijd van alles vinden.

De mannen, die in die kamer woonden kende hij goed, want waren ze niet daar boven, dan zag je ze vaak beneden in de groote zalen bij een erge mooie geele blinkende bint zitten.

En als hij dan ging vertellen hoe het nu was, nee, dan stond hij niet meer op zijn staartje, dan wou er wel eens een traantje

uit zijn muizenoogjes biggelen en kwamen er diepe rimpeltjes op zijn voorhoofd.

Eerst was er een tijd geweest, dat er nooit meer mannen in het huis kwamen. Je werd er triest van en omdat hij niets meer te eten kon krijgen, was hij maar ergens anders gaan wonen. Hij was terecht gekomen in een ander huis met heele groote ramen tot aan den grond toe. En als je daar doorheen keek zag je een brug en een grachtje. Het leven was daar heel anders. Daar kwamen de menschen, er waren ook vrouwen bij, altijd als het net wel, of net nog niet donker was. Ze kwamen er wat eten en gingen dan direct weer weg. Het beviel hem daar maar matig en zijn hart hunkerde naar zijn oude huis. Elke week liep hij den langen weg om te kijken of er iets te doen zou zijn, maar het bleef maar stil en verlaten in de groote zalen. Tot op een goeie dag, hij kon zijn oogjes bijna niet gelooven: daar zag hij weer mannen in zijn oude huis en ja, muizen hebben een goed geheugen, er waren oude bekende gezichten bij.

Zoo snel zijn pootjes hem dragen konden, rende hij om zijn familie te waarschuwen en weldra huisde het geheele gezin weer in de zoo vertrouwde gangen en holletjes.

Dat was nu bijna al weer acht maanden geleden en tja, wat er sinds dien tijd gebeurd was, dat kon hij eigenlijk moeilijk begrijpen. Maar zooals vroeger, nee, dat was het nu niet meer. Op den tijd dat het in dat andere huis, met die groote ramen aan dat grachtje, altijd vol was, was het nu in deze zalen ook vol. En net zoo als daar, was het dadelijk na het eten weer leeg ook. Dan gingen zijn gedachten er naar uit, hoe het dan vroeger, nadat hij net de tijd gehad had een slaapje te doen, weer vol werd in de zalen, hoe het leven ontvlamde en op-laaide en een man in het wit het geele vocht in de glazen deed stroomen.

Maar nu, nee, nu was dat niet meer zoo. Je kon nu zoo door de zalen loopen, zonder angst gevangen of betrapt te worden. En nooit meer had hij de kans gehad om wat van die prik-vloeistof te bemachtigen: er werd tegenwoordig iets bruins, warmes en zoets gedronken.

Aan één kant was het voor hem wel prettig, dat het nu zoo-veel rustiger was dan vroeger, want hij was met het klimmen der jaren ouder, stijver en strammer geworden. Maar zijn hart was jong gebleven en verlangde met alles, waar zoo'n oud muizenhartje nog naar verlangen kon, naar het stimuleerende leven van vroeger.

En zoo was er dan ook nog één ding, dat hem zoo erg prettig aandeed; nog vaak zag hij bij die mooie geele blinkende bint een opgewekte kring van mannen zitten.

Moeilijk kon hij er toe komen om nog eens den langen weg naar boven te ondernemen. Maar toen het leven beneden maar niet opgewekter werd en sloome slappe slungels de zalen bleven vullen, zoodat het hem zwaar te moede werd, besloot hij toch maar weer eens naar boven te gaan om de mannen van de geele bint, nu eigenlijk de eenigen die hem nog bevielen, weer eens op te gaan zoeken.

Moeizaam baande hij zich een weg naar boven, zijn gangetjes waren stoffig geworden in die zes jaren, maar toch wist hij nog precies hoe hij loopen moest om in de kamer te komen, waar de mannen van de geele bint thuishoorden, en als hij soms eens weifelde, dan kwam zijn fijne muizenneusje hem te hulp, want uit de richting van die kamer sloeg de heerlijke lucht hem alweer tegemoet. Ja, misschien zou hij daar dan toch nog een plekje vinden, waar het net zoo zou zijn als vroeger. Wat zou dat heerlijk zijn! Zijn pootjes gingen zich als vanzelf sneller bewegen, een hoek om en nog een en daar was hij er . . . Ja, was hij er wel? Hij kende deze mannen niet. Nee, deze schreeuwende, tierende en vloekende groep waren niet de mannen van de geele bint beneden. Hij begreep er niets meer van en diep teleurgesteld draaide hij zich om in zijn holletje om dan maar weer een ander plekje te gaan zoeken. Hij zou eens gaan kijken hoe het was in het kamertje er naast, dat mooie kamertje in het rood. Eigenlijk hield hij zijn hartje vast, want nog zoo'n ontgoocheling als daarnet, nee, dat zou te veel zijn.

Met loome schreden en zware voetjes ging hij op weg, durfde bijna niet te kijken, kneep zijn oogjes half dicht, maar wat was dat? Waarachtig, dat was nog zijn oude roode kamertje! En daar zaten waarempel die mannen, die hij laatst bij de geele bint had zien zitten. En die mannen waren nu precies, zooals de mannen vroeger ook altijd geweest waren. Hé, dat was een opluchting, hier voelde hij zich weer thuis.

En dadelijk stond zijn besluit vast. Hier zou hij voortaan blijven wonen om toch nog van een goeden ouden dag te kunnen genieten. Mocht U ooit nog eens het voorrecht hebben in dit Roode Kamertje terecht te komen, vergeet U dan vooral niet de muis te bezoeken.

Hij kan U nog heel veel leeren.

W. H. V.

DE JAMMERKLACHT

28ste klacht.

Hij, die zijn aard tot het kwade voelt genegen vindt geen gezang, veeleer een jammerklacht.

„Het gevaarlijkste en afschuwelijkste product van de huidige beschaving is niet de atoombom, maar de massa. Beiden zijn explosief en vernietigend als de veiligheidsklep wordt weggetrokken; maar terwijl de atoombom in ruste alleen een potentieele dreiging beteekent, draagt de massa in rust daarnaast nog een opvallend en daardoor te grooter gevaar in zich: zij vermeerdert zich gedurig door vreedzame infiltratie. Zij is als een onverzadigbare poliep, die met haar ontelbare slijmerige vangarmen overal weet door te dringen en zich vast te zetten. Individuën, ideeën en idealen slurpt ze gretig op, onttrekt er aan de kleur en kracht en mengt het overblijvende watertje bij het grauwe lichaamsvocht in haar darmen. Ze zwelgt en zwelt zonder ophouden en toch zal ze nooit barsten van zatheid; integendeel, hoe grooter haar omvang, hoe heviger haar dorst en hoe sterker de zuigende kracht van haar gapende ingewanden. Naar alle kanten strekken haar tastende tentakels zich gulzig uit, zuigend en slurpend; naar alle zijden groeit het wanstaltig gezwel van haar lijf en verstikt door zijn dood gewicht het weinige leven, dat nog niet door den stroom was meegesleurd. En als ze alles en allen heeft opgeslokt zal de wereld grauw zijn en de menschen tevreden, want van andere kleuren weten ze dan niet.”

Bij het lezen van deze regelen uit het jongste geschrift van den Engelschen filosoof Duncastle¹⁾ kwam ik te peinzen over het Corps en waardoor het zich van de massa zou moeten onderscheiden. Een Corps, zoo dacht ik, is een verzameling van vaak zeer verscheiden individuen, die door een in feite ondefinieerbare band worden samengehouden; een massa is alleen een verzameling, die door gebrek aan inwendige spanningen aaneen blijft kleven. Een Corps heeft ondanks die verscheidenheid zijner leden een eigen aard — desnoods een kwade; een massa heeft geen aard, slechts een gemiddelde. In een Corps zijn alle uitersten mogelijk en wordt elk talent tot ontplooiing gestimuleerd; een massa trekt alles naar zijn eigen niveau omlaag en verstoot wat zij niet begrijpt. Een Corps scheidt mores, opdat ze overtreden worden; een massa volgt gedwee de gewoonten, die nu eenmaal gebruikelijk schijnen, al weet ze niet waarom. Een Corps...

Toen ik zoover was gekomen, zuchtte ik.

Nu weet ik, dat vele van de duizend of zoo leden, die het Corps helaas tegenwoordig telt, nog een te korten tijd hebben gehad om zich de nieuwe omgeving te gewennen en te begrijpen wat er van hen wordt geëischt;

ik weet, dat ze als gevolg van de na-oorlogsche verbreedingsverschijnselen misschien wat te plotseling in de nieuwe omgeving werden geschoven;

ik weet, dat het ethisch gevijs slijt met den tijd;

ik weet, dat het verleidelijk is om de Societeit als een koffiehuis te beschouwen, omdat het eten niet te duur en de leestafel aantrekkelijk is (vooral als straks de Esquire en La Vie weer verschijnen);

ik weet, dat het nog verleidelijker is om, ondanks dit, straks tegen je dame op het Tooneelbal met je student-zijn te geuren tegen haar Parfait d'Amour in;

ik weet, dat het moeilijk kan vallen de toiletten tijdig te bereiken als er eens wat ruime rantsoenen worden geschonken;

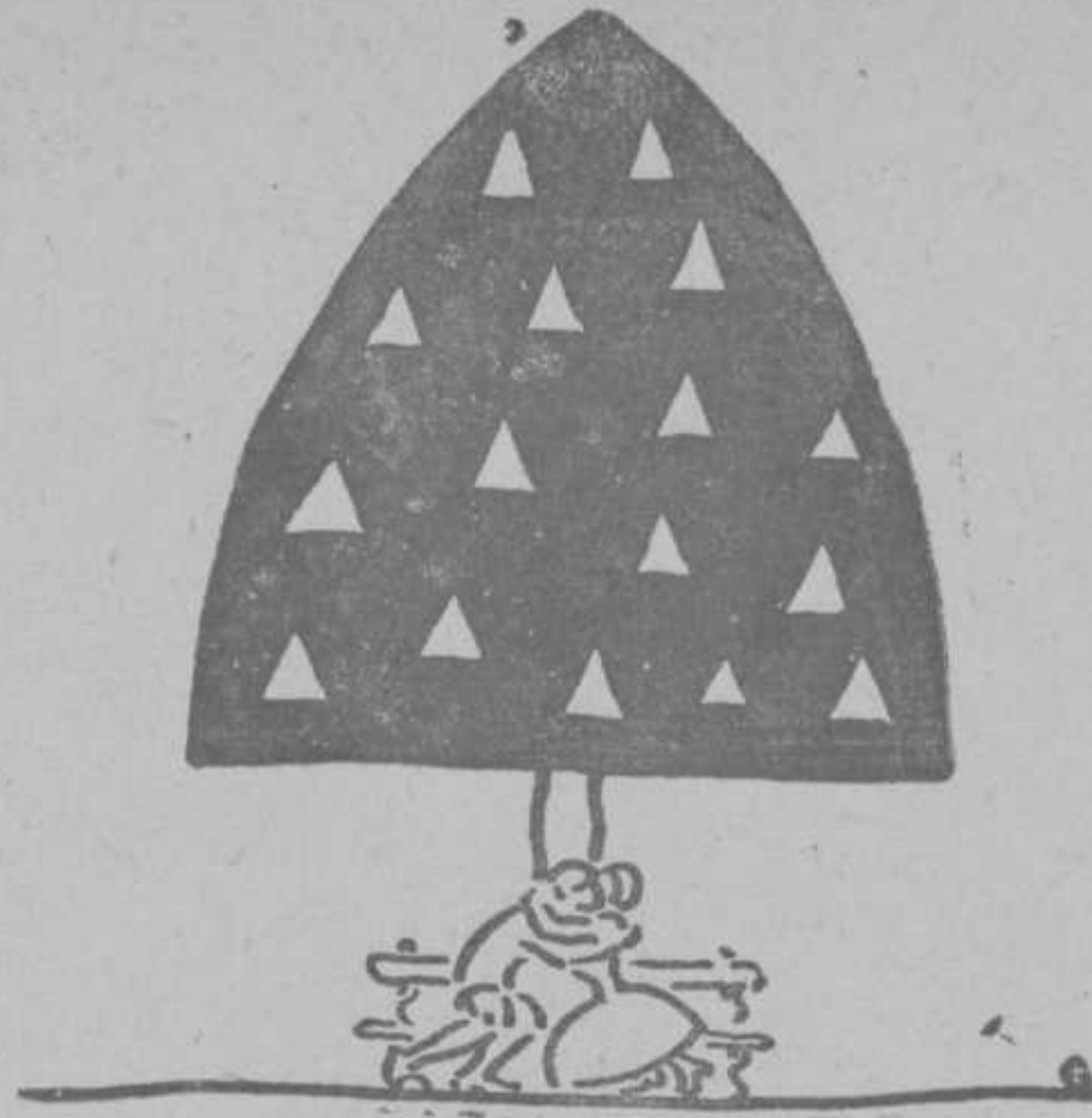
ik weet, dat je in je verstrooidheid wel eens ober kan zeggen tegen een bediende;

ik weet, dat het op je kast 's avonds vaak knusser lijkt dan in de zalen;

ik weet, dat er enkelen zijn, die het motto boven dit artikel niet herkennen als de laatste strofe van het Delftsch Studentenlied;

ik weet, dat al deze dingen, en nog vele andere, niet zoo

¹⁾ Lord Duncastle, *The atombomb, the masses and the future of our civilisation*. Cambridge University Press, 1945.

Noblesse oblige.

Het was, als moest het zoo geschieden
Dat ik, hooggeboren en door welopgevoede lieden
Grootgebracht, na mijn te lange puberteit,
Vol van een drang naar liefd' en hartelijkheid
Eindelijk zou ontmoeten haar,
Die mij van kind tot man zou maken.

Ik was mijn ouders' eenige zoon,
Ze waren streng, al wat ik kend' aan vrouwelijk schoon,
Waren mijn gouvernante en twee oude nichten,
Die nimmer mij inspireerden tot gedichten
Zooals ik heb gemaakt voor haar,
Die mij van kind tot man zou maken.

Het was een heerlijke, frissche lentemorgen
Toen ik, bevrijd van al mijn jonge zorgen
Te paard ging naar een boer om 't pachtersloon,
Waar mij tegemoet kwam een dochter, jong en wonder-
Ze bloosde en ik wist nu zie ik haar. [schoon.
Die mij van kind tot man zal maken.

We reden uit, zonder spreken, zonder vragen
En leefden samen zeven nachten, zeven dagen.
Toen vond mijn vader ons, nooit zag ik haar terug;
Een jaar later huwde ik een jonkvrouw, koel en stug,
Maar met weemoed denk ik nog aan haar,
Die van een kind een man kon maken.

F. H. v. d. L. v. S.

verschrikkelijk belangrijk zijn en wel terecht zouden kunnen komen mettertijd, als...

Als ik niet wist, dat de massapoliep zich met een van haar afzichtelijke tentakels in het Corps heeft vastgezet en haar zuignappen beginnen te slurpen met angstige snelheid.

Mits die tentakels niet snel en afdoend worden afgehakt vrees ik, dat die dingen niet terecht komen en de poliep de zalen zal veroveren en opslokken.

Hij, die zijn aard tot het kwade voelde genegen, werd vroeger onder dit hoofdje gewezen op de jammerklacht, die hij kreunde; hij kon dan desgewenscht zijn aard keeren en het gezang leeren. Maar zelfs dit is nu niet mogelijk, want in de zalen klinkt niet eens meer gejammer, dat tenminste nog iets menselijks heeft; er klinkt alleen het geloei, geblaat en gemekker van de massa, al naar de toestand van opwinding of verzadiging waarin zij verkeert.

Luid geloei, als zij door overmatig gebruik zoo redeloos wordt, dat zij voor geen bel meer ooren heeft, zooals bij de Inauguratie en I.G.O.V.

Armzalig geblaat, als zij verrukt door het lawaai van eigen geesteloosheid de sprekers niet eens de gelegenheid geeft zich eventueel belachelijk te maken, zooals bij de Almanak-uitreiking.

Zacht gemekker, als zij rond de leestafel zit te verteeren. Ach, hoorde ik maar eens gejammer tusschen het loeien, blaten en mekkeren door, het klonk mij als hemelsche muziek. Want een aard ten kwade genegen, kan ten goede gekeerd; maar waar geen aard is, vervliegt alle hoop.

En jammerend denk ik aan vroeger, in vervlogen tijden, toen het Corps nog echt bestond.

N. A. S.

„Ha, die Nicol!”

„Ha, die Frans!”

„Ga je mee naar de Societeit?”

„Heb je een paar minuten tijd? Ik wou dit graag nog even afmaken.”

En terwijl hij doorgaat met de vertaling van een allercharmantste scabreuze oud-Fransche ballade, laat ik me met een zucht van welbehagen in zijn allerluiste stoel zakken, om nog wat na te mijmeren over de wonderlijke staaltjes van concentratievermogen, waarover ik vanavond in een tijdschrift heb zitten lezen. De schrijver fantaseerde er zelfs over, dat men zijn materiele persoonlijkheid zou kunnen losmaken van zijn verschijningsvorm. Waarom ook niet? Al denkend ga ik al aan het probeeren; het is een spel, dat langzamerhand zoo boeiend wordt, dat het ernst gaat worden en dat ik, eenmaal gegrepen door de gedachte, mijn heele wil er achter ga zetten om het te bereiken. Nico met zijn gedicht, de heele kamer, alles verdwijnt; ik zie slechts nog een groot zwart vlak, waarin een lichtend puntje verschijnt, dat groeit en groeit, totdat ik duizel in een zee van licht, waarin ik nog slechts die ééne gedachte overhoud en doorzet door golven en zeeën en hoogten en afgronden van duizelingwekkend licht heen: de materie los te maken van zijn verschijningsvorm. Totdat er iets in me knapt en ik plotseling weer in de werkelijkheid terug val.

Nog wat soezerig kijk ik om me heen. Ja, ik zit nog in m'n stoel op Nico's kamer, hijzelf achter z'n bureau, druk schrijvend, af en toe bladerend in de dictionnaire. Is er dan niets gebeurd? Is het mislukt? Toch voel ik me zoo wonderlijk. Ik wrijf met mijn hand over het klamme voorhoofd. En dan zie ik het opeens, ik schrik er nu toch wel wat van: de hand, die ik oplichtte, is rustig op de leuning van de stoel blijven liggen. Droom ik of waak ik? Ik knijp mezelf eens duchtig in den neus. Au! Dus toch! Voorzichtig sta ik op en sta dan voor mezelf. Ik zie, hoe ik achterover in den stoel lig, mijn oogen star, wijd open, mijn gezicht in de uiterste spanning krampachtig vertrokken. Het is griezelig om te zien. Stil ga ik in een anderen stoel tegenover mezelf zitten om over het geval na te denken. Ik voel me voldaan, maar toch niet erg plezierig. Hoe zou je terug moeten? Maar voor ik een oplossing heb bedacht, staat Nico op.

„Ziezoo, dat is weer genoeg voor vanavond”, zegt hij, „Ga je nu mee?”

Maar dan krijgt hij mij, althans mijn verschijning, in de gaten.

„Potverdomme, Frans, wat is er?” schrikt hij. Hij loopt naar den luien stoel en wil me bij den pols pakken. Maar hij grijpt in het niets, m'n materie zit immers in den stoel aan den anderen kant van den schoorsteen. Hij staat wezenloos te kijken, z'n handen tegen z'n gezicht gedrukt.

„Oh God, oh God”, kermt hij.

Dan zeg ik zoo kalmeerend mogelijk: „Rustig, kerel, rustig, er is niets bijzonders aan de hand.” Dat geeft hem zijn bezinning een beetje terug en op mijn verzoek gaat hij zitten, echter met zijn rug angstvallig naar het griezelige beeld in den stoel gekeerd. Zoo kalm mogelijk vertel ik hem dan wat er gebeurd is en ten slotte besluiten we om toch maar naar de Societeit te gaan en er maar eens een stevigen borrel op te nemen. Schuw kijk ik nog even naar mezelf om, voordat ik de kamer uitga en terwijl Nico zijn jas aantrekt, doe ik stil de deur op slot en steek den sleutel in mijn zak. Je weet maar niet, wie er de kamer binnen kan loopen.

Onderweg beginnen we al aardig aan het idee te wennen en ik stel Nico voor om als buikspreeker te gaan optreden met mij als buikstem in den anderen hoek van het tooneel. De menschen kijken hem af en toe wat verwonderd aan, omdat hij in z'n eentje zoo loopt te praten en we krijgen al meer en meer schik in het geval.

Ariopatmahem.

Wanneer ge snakt naar warme woorden
En naar het zacht fluweel van mijn verdiepte stem,
Dan zijt ge hier verdwaald aan verre, vreemde boorden.
Wie zoekt, zoekt hier vergeefs naar Ariopatmahem.

∞

Wanneer ge hunkeren mocht naar harmonieuze klanken
En naar de lieve gratie van mijn lichte dans
Dan dient Uw oog tot niets en zult ge Gode danken
Wanneer hij U verlost uit dit te smartelijk thans.

∞

Eens toefde ik als gast tusschen Uw roode steenen.
Van 't geen mij voeden moest, kreeg 'k een te dulden deel.
Maar dalend was mijn ster en welaan wies het weenen
Van 't slinkend volgelingschap. Mijn leed was groot en veel.

∞

Zoo vluchtte ik van U en Uw vervloekte steden.
Ontdeed mij van Uw smet in een verzegend vuur
En reinigde mijn ziel van 't geen die had doorleden.
In stille eenzaamheid beid ik mijn dag en uur.

∞

Want weet, dat ik nog ben, en nimmer zal verscheiden
Al speurt ge van mij niets met Uw verpulverd brein.
Eens zal Uw nageslacht zijn offers mij weer wijden.
Dan zal ik, als van ouds, weer Ariopatmahem zijn.

H. W. L. H.

Opgewekt stappen we tenslotte de Societeit binnen. Er heerscht een gezellige drukte; feuten zitten overal op den grond in vieze en gescheurde kleeren, sommigen wat kopschuw en zwijgzaam, anderen gewild vertrouwelijk. Als Nico zijn jas in de garderobe opgehangen heeft, gaan we in den Tooneelhoek zitten en Nico roept een klein, bedeesd joggie bij zich, dat zich beleefd aan hem voorstelt en braaf voor hem op den grond gaat zitten. Al spoedig zijn ze in een druk gesprek gewikkeld over de verlokkelijke mogelijkheid om den President van het Bestuur een klap op zijn hoofd te gaan geven, hetgeen ik op een oogenblik onderbreek, door hem vriendelijk te verzoeken, zich aan mij voor te stellen. De jongeman kijkt verschrikt om, doch daar hij niemand ziet, zet hij het debat voort, waarvan hij den draad verloren is. Na eenige oogenblikken tik ik hem vriendelijk op den schouder, doch daar hij weer niemand ziet, zet hij nog wat meer verward zijn relaas voort. Totdat ik tenslotte resoluut zijn hoofd omdraai en hem in het gezicht brul: „Zou jij je niet eens voorstellen, vlegel?”

Het resultaat is verbluffend: hij wordt eerst rood, dan wit en dan vinden alle opgekropte angsten en spanningen van de laatste dagen hun uitweg in een niet te stuiten snotterende grienpartij. Wij krijgen nu wel wat medelijden met hem en Nico trekt hem aan den knoop van zijn jasje mee de middenzaal door naar de eetzaal, waar we hem op zijn gemak buiten het algemeen gewoel op den grond zetten en hem, als hij wat gekalmeerd is, den geheelen gang van zaken uitleggen. Ondertusschen bestelt Nico bij Johan twee glazen genever. Terwijl wij onzen armen feut nog wat kalmeeren, brengt Johan de bestelling en is niet weinig verbaasd, als Nico hem zegt, beide glaasjes op het tafeltje bij hem neer te zetten. Om te voorkomen, dat Johan Nico er van zal verdenken den feut dronken te willen voeren, zeg ik vriendelijk: „Goeden morgen, Nico” en drink één van de glaasjes leeg. Neen maar, geweldig, wat schrikt de goede Johan, als hij het glaasje door de lucht ziet zweven en zich in het niets ziet ledigen! Zijn mond gaat open en weer dicht zonder een geluid voort te brengen en hij laat het dienblad bijna uit zijn trillende handen vallen. Dan schiet hij weg naar het buffet en gaat daar druk met Rinus staan fluisteren, af en toe in onze richting wijzend.

Ondertuschen weten wij den feut, die tenslotte toch over eenige fantasie blijkt te beschikken, er toe over te halen, voor Phoenix te gaan spelen. Daartoe klimt hij op mijn rug

en terwijl ik plechtig met hem de middenzaal inloop, maakt hij fladderbewegingen met zijn armen onder het zingen van het Phoenixlied. Hij baart waarlijk een groot opzien, een ieder gaapt hem verbaasd aan en zelfs het Bestuur weet zijn houding niet meer te bepalen en staart dom met groote koloogen vanachter het buffetafeltje het Phoenixphenomeen aan. Totdat tenslotte dronken Cees de heele zaak in de war stuurt en onder luid geschreeuw op den pseudo-Phoenix afstuipt om hem aan zijn beenen naar beneden te trekken, waarbij hij zoo hard tegen me opbotst, dat ik mijn evenwicht verlies en met mijn lieven last over den grond tuimel, waarbij ik me zoo leelijk bekeer, dat alle plezier er voor mij af is en ik wel wilde, dat ik deze grap nooit begonnen was. Moedeloos strompel ik weg met nog maar één wensch: weer in mijn uiterlijke verschijning terug te kruipen.

Als ik op Nico's kamer kom, schrik ik toch weer even van het griezelige geval, wat me vanuit den stoel aanstaart, en het kost me een zekere overwinning om in hem te gaan zitten, maar de hoop, dat hij weer onafscheidelijk om me heen zal blijven zitten, doet me mijn angst overwinnen. Maar het lukt niet! Hij blijft zitten, zooals hij zat, star, levenloos, als een doode. Dat maakt we wanhopig en gek van angst. Ik hol de kamer uit, de trappen af, sla de deur met een slag achter me dicht en kom pas tot mezelf, als ik weer op straat sta in de koele avondlucht, met parelende zweetdruppels op mijn voorhoofd.

Een diepe verslagenheid maakt zich van me meester. Ik weet nog maar één ding behalve zelfmoord en dat is: drinken, drinken, totdat ik er bij neerval, drinken en vergeten. Ik loop terug naar de Societeit. In de zalen durf ik me niet meer wagen, dus sluip ik naar de Senaatskamer. Ik weet, dat er in de kast nog een volle kruik staat.

Ik drink, ik drink met volle, lange teugen; mijn keel, mijn slokdarm, mijn maag, ze branden als vuur; ik drink om te drinken, om te vergeten, om niets meer te weten; wat daarna komt kan niet verdommen; ik drink, klokkend loopt het vocht naar binnen, totdat de kruik leeg is en uit mijn machteloze hand valt. Ik hoor de klap niet meer, waarmee hij in scherven op den vloer valt, zwaaiend houd ik me aan een stoelleuning vast, ik voel me grooter worden, opstijgen als een zeepbel; de Corpsmaagd, het vaandel, de stoelen, de tafel, de kast, de haard, ze houden een wilden rondedans om mij heen met gekleurde sterren er tusschen en draaiende zonnen, die met een klap uiteenspatten, totdat ik tenslotte duizelend wegzwijmel in dit woest bacchanaal en van niets meer weet.

Langzamerhand word ik mij bewust van een doffe pijn in het achterhoofd. Moeizaam open ik mijn lodderige oogen, til mijn hoofd op en kijk rond. Buiten schijnt de zon en in den ouden perelaar tjlpen een paar vogels. Dan herinner ik mij plots weer alles wat er gebeurd is en ik voel mij diep ellendig en ongelukkig. Vóór mij op den grond ligt een kliederige derrie, die ik uitgekotst heb. Maar dan zie ik opeens daarnaast . . . een hand, een arm, een been. Droom ik nog? Neen, het is werkelijkheid! Ik ben weer die ik was, misschien nu wat ziek en katterig, maar ik ben er weer als geheel! Dolgelukkig tast ik mijzelf af, alsof ik nu pas voor het eerst ontdekte, dat ik werkelijk bestond en leefde, duizelig hijsch ik me overeind, loop de trap af, doe de achterdeur open en adem met volle teugen de frissche morgenlucht in. Ik ben er van overtuigd, dat nog nooit iemand, die een heele kruik genever achter elkaar opdronk, zóó blij en vrolijk zingend over straat heeft gehuppeld als ik, toen ik op dien Goddelijken zonnigen Septemberochtend naar huis danste.

P. F. d. B.

Liedje.

Opgedragen aan J. K. G.

Het recht van declamatie in het openbaar van het onderstaande werkje wordt uitsluitend verleend aan leden van het Bestuur der Societeit „Phoenix”.

Het bleek de Senaat mogelijk, om aan onderstaand gedichtje, behalve het litteraire genot, dat het U ongetwijfeld zal verschaffen, bovendien nog een prijsvraag te verbinden. Zooals U aanstonds zult bemerken wordt elke strophe van het „Liedje” met een vraag besloten. Alleen op de vraag van de derde strophe werd het antwoord gegeven.

Merkwaardigerwijze bleek nu, dat dit antwoord min of meer paste als antwoord op de vragen gesteld aan het einde van strophe I en strophe II.

De Senaat besloot nu de laatste regel van het werkje, d.w.z., het antwoord op den vraag van strophe III gedeeltelijk weg te laten, om zodoende een prijsvraag aan het gedicht te verbinden en daarmede de scherpzinnigheid van den lezer op de proef te stellen.

Toen de President den Senaat voorstelde om het Bestuur van de Societeit „Phoenix”, aan wie immers het exclusieve recht van declamatie in het openbaar gegeven werd, te verzoeken om iedere goede inzending met een kruik genever te beloonen, oogstte dit voorstel zooveel bijval, dat er onmiddellijk toe besloten werd.

Helaas bleek het de Commissaris niet mogelijk een der leden van het Bestuur in de benedenzalen der Societeit aan te treffen, zoodat het beschikbaar stellen van kruiken nog niet gegarandeerd kan worden.

Hier volgt dan het gedichtje:

„Spiegeltje, spiegeltje aan den wand
Wie is er de schoonste in het land.”

„De schoonste is zeker en gewis
Hij, die in 't Roode Kamertje is.”
Zei het spiegeltje aan den wand.
Wie voelde zich aangerand?

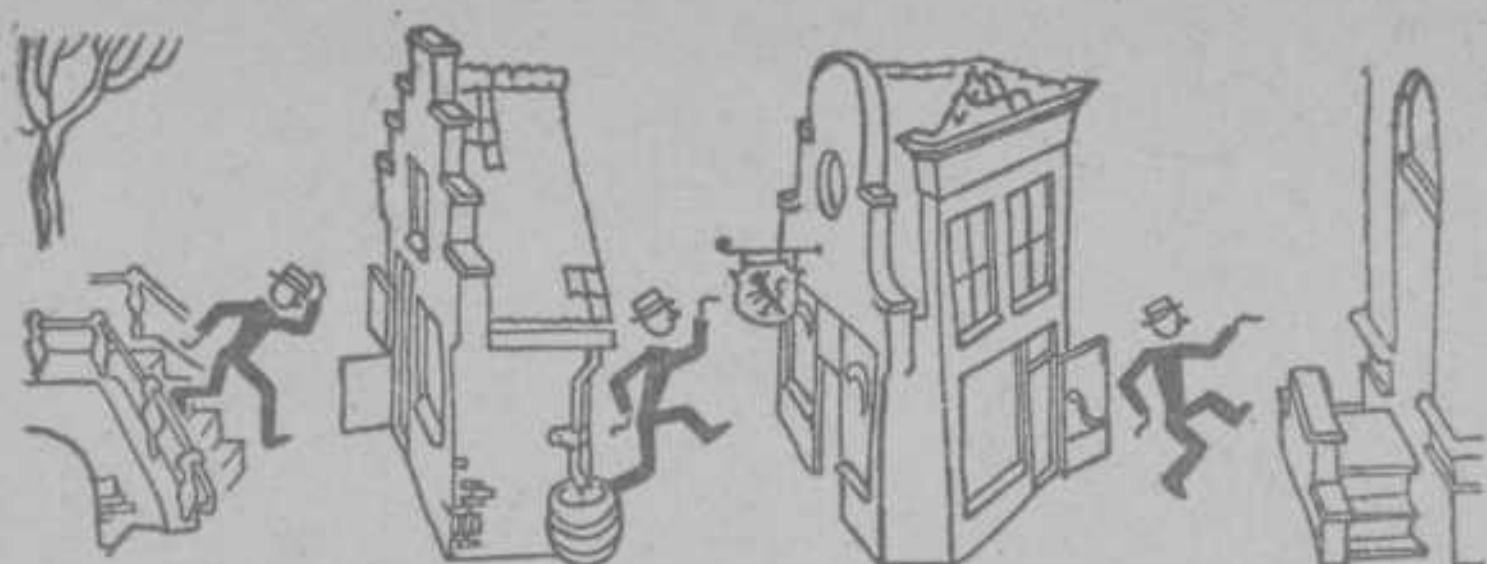
„Spiegeltje, spiegeltje is het waar wat ge zeid
Denk aan het Bestuur der Societeit!”
„De schoonste is zeker en gewis
Hij, die in 't Roode Kamertje is.”
Zei het spiegeltje aan den wand.
Wie had daar zoo het land?

„Spiegeltje, spiegeltje is het vast dat dit waar is,
Denk toch eens aan een Commissaris!”
„De schoonste is zeker en gewis
Hij, die in 't Roode Kamertje is.”
Zei het spiegeltje aan den muur.
Wie vond het zuur?
Het

Om den lezer eenigszins tegemoet te komen, kunnen wij U nog mededeelen dat het gevraagde antwoord rijmt op de vraag aan het eind van de derde strophe. Verder kunnen zij, die de oplossing willen weten, doch NIET naar de eventueel te beschikbaar te stellen kruik wenschen mede te dingen, het antwoord ergens anders in dit blad vinden. Tenslotte wenscht de Senaat een ieder met het oplossen van dit probleem van harte succes.

Oostersche spreuk:

Als een gek een bochel heeft, merkt niemand het.
Als de wijze een puistje heeft, praat iedereen er over.

Twentsche legenden.

Opnieuw vertaald en uitgebreid door W. B. K. B.

6e Vervolg: Pastorale.

... en na mijn vraag bevestigend te hebben beantwoord en mij den juisten weg gewezen te hebben, zette ik mijn wandeling voort en kwam inderdaad na een uur gaans bij een ouden herberg aan, die, zooals mij uit het uithangbord bleek, vroeger een wisselplaats voor postpaarden was geweest.

De herbergier, verheugd een gast te ontvangen, had in korten tijd een heerlijk diner voor mij klaar gemaakt, waarbij hij me enkele pronkstukjes uit zijn wijnkelder liet proeven. Door dit alles weer op krachten gekomen, kon ik mijn ledematen strekken bij het open haardvuur, hetwelk brandde in de schouw die de gelagkamer sierde.

Half ingedommeld, hoorde ik plotseling de deur van den herberg opengaan en zag op den drempel een stokoud mannetje verschijnen, wiens cogjes begonnen te glinsteren toen ik hem vroeg een glas met mij te komen gebruiken.

„Ja, ja,” zoo begon hij, „het is hier wel erg veranderd; toen pastoor Benedictus er nog was, kon je nog eens wat beleven, tegenwoordig is het niets meer gedaan!”

„Wie was dat pastoor Benedictus?” vroeg ik hem. Verbaasd keek hij me aan dat ik nog nooit van deze, voor hem zoo legendarische figuur had gehoord, maar daar hij wel begreep dat ik niet uit de streek kwam, kon hij er zich mee vereenigen, dat mijn kennis van de grootsche daden dezer man zoo nihil was.

Zuigend aan zijn verbrand pijpje en genietend van zijn bittertje, leefde hij op, toen hij me begon te vertellen, over de wonderen door dezen pastoor verricht, de donderredes door hem gepredikt en zijn even snel daarop volgende gulheid en mildheid.

Gezien de vervallen staat der oude kerk, was pastoor Benedictus na lang beraad tot het besluit gekomen, dat er een nieuwe kerk moest verschijnen in zijn gemeente, waartoe hij zelf het grootste deel der benodigde gelden zou bijdragen. De plannen waren door hemzelf gemaakt, maar daar er blijkbaar niet heelemaal juist met de beschikbare fondsen was omgesprongen, kon het dak door gebrek aan geld niet worden afgebouwd.

Gepredikt dat hij toen had, zei het mannetje, de stukken waren eraf gesprongen, iedereen moest goed bedenken, dat wanneer onze lieve Heer het oude dak zou laten invallen er slechts één pastoor dood zou zijn, maar wel 200 boeren; dat was genoeg voor zijn verbleekte toehoorders, van schrik brachten zij den volgenden dag de noodige gelden bijeen om de kerk te voltooien.

In den loop van het verhaal, had zich er een derde persoon bij de haard gevoegd, die, zooals spoedig bleek, strooper van beroep was. Uit de goede verhouding, die tusschen hem en de waard scheen te bestaan, maakte ik op dat hij waarschijnlijk voor mijn haas aan tafel had gezorgd. Bemerkend over wien wij spraken, kon hij zich al spoedig niet meer bedwingen, om ook wat bijzonderheden over den pastoor te vertellen.

„Oom Jan”, zoo bleek de oude baas genoemd te worden, „herinner je je nog wel wat voor een beste strooper we aan Heerroom hadden, altijd kon je hem in het jachtveld vinden, steeds was hij de jachtopziensers te slim af. Eens, op één zijner tochten, ontmoette hij de jachtopziensers, die een cogenblik later een schot hoorden, uit de richting welke Heerroom was opgegaan, maar toen zij hem te pakken kregen zat de slimmerik midden in het jachtveld een noodzakelijke menschelijke plicht te volvoeren, terwijl van een geweer niets was te bespeuren.

Toch scheen zijn superieur iets vernomen te hebben van zijn jachtavonturen, daar deze hem het jagen voortaan verbood. Volgens den verhalen was pastoor Benedictus op zekeren dag door zijn parochianen dood in het jachtveld gevonden, maar ditmaal had hij zijn geweer niet eerst kunnen verstoppen...

Wat er van deze geschiedenissen waar was heb ik nimmer kunnen constateeren, maar dank zij pastoor Benedictus was mijn avond weer gezellig geweest en met een voldaan gevoel

Chanson triste.

Met gespannen aandacht keek Karel uit het raampje. Zuchtend en hijgend ploegde de trein zich door de polders. De meeste reizigers snurkten zich hun verveling weg. Karel kon zich de geestestoestand, die tot zulk een, aesthetisch niet te verantwoorden besluit leidde nooit voorstellen, al zijn pogingen ten spijt. Elke boom, iedere boerderij, de koeien, kortom alles wat zich in zijn gezichtsveld voordeed, koesterde hij met zijn blikken, hij zoog het in zich op, bleef het nakijken als kon hij er niet van scheiden.

Zijn overbuurman, die zich slechts slapende hield, Karel had dat terdege opgemerkt, zou hem wel als een kleine jongen beschouwen die voor het eerst een groote reis onderneemt. Hij voelde behoefte dien burgermeneer in zijn foute conclusie te sterken, maar plotseling kreeg hij een beter idee. De trein stopte juist in Gouda, hij zou uitstappen en den verderen weg per schaats afleggen. In principe reisde hij altijd met een rugzak, de rug was er nu eenmaal om lasten te dragen, zijn handen waren voor edeler werkzaamheden geschapen, en hij verzuimde nooit zijn geliefde wegschaatsen in te pakken. Zoo zien wij een half uur later onzen held met ferme slagen over den rijksweg zigzaggen, een stoeren schaatsenrijder in den vroegen herfst. Bij Voorburg de snelle wieltjes afbindend met kwieken stap langs de Vliet naar de Hoornbrug zich begevend, om daar met sierlijken spoed zijn tocht voort te zetten. Bij Delft be kroop hem weer dezelfde twijfel van vroeger: zou hij doorrijden tot aan de Rotterdamsche brug, of was het juister bij de Koepoortbrug de wieltjes voor de zoolen te verwisselen? Natuurlijk, verklaarde hij zichzelf, hier moet ik afbinden, ik zal mij aan de voeten van Huig de Groot neerzetten en het carillon afwachten. Zoo zal ik de Delftsche sfeer, de onvolprezene, het snelst in mij opnemen en waardig zijn de poorten van de Societeit „Phoenix” binnen te gaan.

Gezeten op de koude steenen rond Huig vroeg hij zich af met welke gevoelens zijn clubgenooten wel hier gekomen zouden zijn. In drie jaren hadden zij geen Diës meer gevierd en ook zij moesten toch veranderd zijn. Veel tijd tot veronderstellingen had hij niet, de louterende klanken der klepperende klokjes daar ergens halverwege de hemel, daalden op hem neer. Onwillekeurig stond hij op, wachtte eerbiedig tot de laatste galm weggestorven was en vervolgde zijn weg, langs Centraal, waar Godbetert dezelfde stomme smoelen van jaren geleden hem aangrijnsden. Eindelijk, hij was er, vol verwachting hield hij de hand aan de deur van de voorzaal. Het was een plechtig moment, in deze verheven stemming zou hij eindelijk de fuga op het Io Vivat kunnen componeren, die hem tot nu toe altijd weer mislukt was. Een ruk aan de deur

Het is drie uur in den morgen. Een eenzame figuur, gezeten aan de voeten van Huig de Groot een hoopje ellende, in de verlatenheid van de nacht. Dus dit was het Delftsch Studentens Corps, zijn Corps, dit ongedierte, dat zich in de belachelijkste bochten wrong om zijn draai van vroeger weer te vinden. Hij klaagde zijn nood aan Huig, die, in stille superioriteit, over hem wegstaarde.

„Gaat U maar eens mee, meneer, ik weet een beter plaatsje voor U”.

Wel nu nog mooier. Dit was het toppunt. Een doffe dreun, het geklik van op elkaar slaande kaken, bijna vredig zakte de dienaar der wet ineen, een slachtoffer van zijn gevaarlijk en ondankbaar beroep. Om het ontwaken minder wrang te maken stopte Karel een sigaret tusschen de nu zwijgende lippen; spoedde zich naar de Koepoortbrug en bond zich de wielen, de snelle, onder de voeten. Met ferme slagen zien wij hem over den weg zigzaggen, een stoeren schaatsenrijder in den vroegen morgen. Bij de Hoornbrug afbindend, met kwieken stap langs de Vliet naar Voorburg zich begevend, om daar met sierlijken spoed zijn tocht voort te zetten.

R. J.

begaf ik mij naar mijn slaap-appartementen. Wie schetst mijn verbazing, toen ik daar binnentredende . . .

(Wordt vervolgd).

Esprit de Corps.

Door een speling van het lot had ik hem uit het oog verloren. Kort na zijn vertrek schreef hij mij nog enkele malen, maar na eenigen tijd hield hij ook hiermee op. Ik was dan ook zeer verrast plotseling een brief te krijgen, waarin hij mij schreef, dat hij zich voorstelde mij dienzelfden avond te komen opzoeken. Ik bewoonde nog dezelfde appartementen als enkele jaren geleden en ik wilde den avond doorbrengen, zooals wij er vroeger vele hadden doorgebracht.

Een zekere opwinding had zich van mij meester gemaakt, toen ik zijn handschrift herkende en den brief openmaakte. Nu, nadat ik alles in orde gemaakt had voor zijn bezoek, ging ik rustig zitten om den brief, die oppervlakkig een wat vreemden indruk op mij gemaakt had, te herlezen. Het leed geen twijfel, deze brief deed een andere figuur vermoeden dan wij vroeger gekend hadden. Wij hadden elkaar ontmoet in een van onze oude Universiteitssteden, waar wij beiden studeerden. Nu, nu deze tijd achter mij ligt, is het mij mogelijk, dit leven nauwkeuriger te beschouwen dan toen ik er deel van uitmaakte. Immers, het was de eenige vorm van leven die ik kende en daarom dacht ik er nooit over. Ik trachtte slechts zoo goed mogelijk aan de eischen, die hier gesteld werden te beantwoorden.

Charles nam wel een zeer bijzondere plaats in, in onze kleine samenleving. Hij bezat zoo'n sprankelend vernuft, dat geen onzer zich met hem kon meten. Bij mij kwam de gedachte op eerst aarzelend, later overtuigender, dat zijn hooghartigheid, zijn minachting van allen, die zijn minderen waren, slechts overtroffen werd door zijn hunkering naar een gelijke. Ik geloof, dat dit de oorzaak is van de steeds grootere afzondering, waarin hij zich terugtrok. Hij verliet ten slotte onze stad, niemand wist het doel noch de reden van zijn vertrek.

Zoo was ik in gedachten verzonken toen ik werd opgeschrikt door voetstappen op de trap. Ik stond op, vol verwachting naar de deur kijkend. Er werd geklopt. Hij kwam binnen en wij begroetten elkaar hartelijk, hoewel de jaren van scheiding toch een zekere verlegen vervreemding hadden veroorzaakt. Na eerst gesproken te hebben over onze vroegere vrienden en wat er van hen geworden was, zei hij plotseling: „Je begrijpt wel, dat ik niet gekomen ben om een gelegenheidsbezoek te brengen en je begrijpt ook dat er nogal wat gebeurd moet zijn, voordat ik wie dan ook kom opzoeken om — en dit wil ik je eerlijk zeggen — te vertellen wat mij de laatste jaren is overkomen. Je weet, hoe ik was, althans, hoe men meende dat ik was, voor dat ik verdween, maar geen heeft misschien begrepen, wat mij daartoe bewogen heeft. Ons leven vroeger was vastgelegd door tradities, die een afspiegeling moesten zijn van de diepte van het leven zelf. Zij waren het niet, waren het misschien nooit geweest. In een goede vorm gegoten heeft een gedachte oneindig veel meer waarde dan op zichzelf, maar de gedachte alleen is de essentie. Deze uiterlijke vorm, waarachter ik zeer veel vermoedde, had mij in het begin uitermate geboeid, langzamerhand echter was ik er zoo vertrouwd mee geworden, dat het mij begon te vervelen. De intellectualiteit had het geestesleven verstoord. Ik besloot tenslotte weg te gaan. Ik zou een plaats zoeken, waar men een menschelijker, persoonlijker houding tegenover elkaar had, want warmte in onze verhouding met de buitenwereld kenden wij niet en in onze onderlinge verhouding nauwelijks. Ik zou dat vinden, zoo meende ik toen, bij hen, die een moeilijken strijd om het bestaan moesten voeren en dus aangewezen waren op elkaars steun en hulp.

Ik begaf mij als werkmans onder de werklieden, vol illusies. Nooit is mijn teleurstelling bitterder en onverwachter geweest. Onderling vertrouwen kende men niet. Overal heerschte zelfzucht en soms zelfs vijandigheid. Wat ik zocht, het medeleven met elkaar, belangstelling in elkaar, bleek evenmin te bestaan als in mijn vroegere vriendenkring. Kortom, nadat deze poging geheel mislukt was, trok ik mij ontgoocheld terug. Ik wist niet meer wat te doen.

Tenslotte vatte ik mijn studie weer op. Je wist, dat ik natuurkunde gestudeerd had en hoewel ik mijn examens normaal aflegde, betekende het toch niets wezenlijks voor mij. Ik

D.S.T.G.

Bij de jongste bestuurswisseling heeft het Bestuur zich als volgt samengesteld:

C. OORTHUYS,	President.
H. M. VAN DANTZIG,	Secretaris.
A. VAN MOURIK,	Thesaurier.
A. H. BLOM,	Vice-President.
M. LUBBERS,	Commissaris.

Namens het Bestuur,
H. M. VAN DANTZIG, Secretaris.

Het Bestuur van het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap deelt mede dat een Uitvoering, gevolgd door het traditionele Tooneelbal, gegeven zal worden op 1 Februari a.s. in de Stadsdoelen te Delft.

Opgevoerd zullen worden:

Het Kerstdiner, van Thornton Niven Wilder, en
De Berggoden, van Lord Dunsany.

Helaas ziet het Bestuur zich genoodzaakt dit jaar het instituut der „Ploerterijkaarten” te laten vervallen. In overweging wordt genomen een speciale voorstelling ten behoeve van de burgerij te organiseeren.

In verband met de te verwachten belangstelling en de beperkte capaciteit van de balzaal is de volgende regeling getroffen:

Wie zich vóór 14 Januari als lid van het D.S.T.G. had opgegeven, heeft recht op twee plaatsen en twee souperkaarten.

Degenen, die zich na 14 Januari als lid van het D.S.T.G. aanmelden, worden op een lijst geplaatst. Het mogelijke zal worden gedaan om ook hen tot de uitvoering toe te laten.

Zij, die geen toegang tot het bal kunnen verkrijgen of daarin geen belang stellen, zullen in de gelegenheid gesteld worden, beslag te leggen op balconplaatsen.

Het plaatsbespreken zal geschieden:

Voor vierde jaars en ouder: Op Woensdag 23

Januari, van 17—19 uur, op de Societeit Phoenix.

Voor derde jaars en jonger: Op Donderdag 24

Januari, van 17—19 uur, op de Societeit Phoenix.

De prijs van het souper zal nog nader vastgesteld worden, evenals de wijze, waarop men de Souperkaarten zal kunnen betrekken.

Voor het Bestuur,
DE DIRECTEUR.

voelde echter de behoefte, in die omgeving arm aan intellectualiteit, aan geestelijke inspanning, niet alleen om het genot, wat mij dit ongetwijfeld zou verschaffen, maar ook om het gezelschap van menschen te ontvluchten, die slechts een materieel of gefingeerd geestelijk bestaan leiden. Ik trok mij dus terug tusschen mijn boeken en mijn instrumenten. Je zult begrijpen wat er in eenigen tijd weer bij mij groeide. Ik begon weer te verlangen gemeenschappelijk met anderen te leven. Zou het mogelijk zijn een oplossing te vinden? Ik had lang met de gedachte gespeeld of de menschen in oorlog menschelijker tegenover elkaar zouden zijn dan in vreedstijd. Nu werd het spel mij ernst. Tegelijkertijd kwam een tweede gedachte bij mij op. Mocht ik mijn persoonlijke behoefte zoo laten prevaleeren als ik tot nu toe gedaan had? Ziehier het probleem, waar ik geen oplossing voor weet.” Hij leunde achterover in zijn stoel, voor zich uitstarend. Wij spraken nog over enkele onbelangrijke dingen, maar hij ging vrij spoedig weg.

Een maand later kreeg ik zijn brief, de laatste die ik zou ontvangen. Hij schreef hierin:

... Je herinnert je waarover wij gesproken hebben en hoeveel moeite de beslissing mij kostte. Morgen vertrek ik naar het Verre Oosten, waar de oorlog op het punt staat uit te breken. ...”

P. H. S. T.

VERHAAL

Het begin van de geschiedenis kan men normaal heeten: Hoe het jonggetrouwde stel De Vink een aanzienlijke gezinsvermeerdering onderging een drieling!

Voor een getrouwd Cnorpslid kan dit ietwat vreemd voorkomen, maar in de families waarvan hier gesproken wordt, was het niets bijzonders; het komt zelfs in de hoogste kringen voor.

Maar nu gebeurt er iets buitenissigs:

De burens hadden al meerwarig met hun hoofd geschud, toen die driedubbel dikke mevrouw Roekoek op bezoek kwam. En ja hoor, ook ditmaal was het raak: of ze nog maar een kind extra wilden opnemen in hun gezin! Alsjeblieft, zoo maar. Natuurlijk hadden ze tegen die welbespraakte dame niet veel in te brengen: ieder vogeltje zingt zooals het gebekt is.

Meneer De Vink voelde zich verschrikkelijk in zijn kuif gepikt, maar de moederliefde overheerschte weldra en nu brak er een geweldig drukke tijd aan met de verzorging en voeding. Dat was me een heen en weer gevlieg en ze hadden het zóó druk, dat de regelmatige samenkomsten van meneer met zijn vrienden er bij inschoten. Maar nu het jonge goedje al aardig opgroeide, kon hij er wel eens even tusschen uit. „Hallo, die Vink, ouwe vogel, heb je verlof kunnen krijgen?” zoo riepen ze hem toe. „Hou je snavel, dé Vink is mijn naam,” zei hij ietwat gepikeerd. Maar hij was weldra weer geheel de oude en de zwaarste onderwerpen zooals „Het verband tusschen het uitsterven van de reuze salamanders en de huidige waterbeschaving” werden met even groot gemak besproken als hoe je het beste wurmen kunt vinden.

Maar thuis gingen de zaken toch niet zooals het wezen moest: dat vreemde jong groeide veel harder op en at ook stukken meer dan de andere kleintjes, je kon wel blijven aansleepen. En op de gebruikelijke samenkomsten was meneer de Vink lang niet meer zoo'n vroolijke kwant als vroeger.

Over het pijnlijke geval van dien opgedrongen bastaard werd in zijn vriendenkring niet gesproken: „Dat doet men niet, meneer!”

Nog gekker wordt deze geschiedenis toen het verschrikkelijke nieuws bekend werd in de kring, dat een eindje verderop een broertje van de Vinks zonderlinge „vondeling”, ondergebracht bij een andere familie, uit hebzucht zijn stiefbroertjes en -zusjes vermoord had! Daar wonden ze zich ontzettend over op en zetten allen een groote bek op en kwam ook de bastaard van het gezin de Vink ter sprake. Van alle kanten raadgevingen aan den angstzweetenden vader: „Laat 'm doodvallen!” „Dat oud wijf is een bemoeizieke indringster!” „Gooi 'm uit je nest!” Toen moest de arme vader heel kleintjes bekennen, dat hij daar thuis al eens over gesproken had. „Je ziet ze vliegen!” had hij toen gezegd en hij was toen erg in zijn wiek geschoten geweest.

Intusschen was die schrokop zóó gegroeid, hij drukte zijn evenoude broertjes en zusje in een hoekje, drong altijd naar voren wanneer het op eten of drinken aankwam, overtrad de regels van het huis, hield er slechte gewoonten op na en bracht de familie in opspraak.

Nu wordt deze historie toch wel heel mal, want op deze laatste gedenkwaardige bijeenkomst hadden ze plannen gemaakt, waarbij de natuurwetten overschreden zouden worden.

Met z'n allen, vroeg uit de veeren, zouden ze plotseling bij de „de Vinken” binnenvallen en één, twee, drie, piep! dien vlerk overboord wippen, als een lijk op zee.

Hoe nu alles zich afspeelde, hoe de samenzweerders met vereende krachten dien vreemden snaak eruit smeten en hoe moeder de Vink wanhopig te keer ging en eerst weggevlogen was, maar later toch weer terugkeerde, verlangend als ze was naar haar bloedeigen kinderen, dat werd een heel verhaal, dat later vele malen ten voorbeeld gesteld werd.

Maar de vrede was hersteld in het gezin en de kinderen

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

HET CORPSSCHAAP.

Een schaap stond zielig op een dam
Met oogen rood en pooten stram.
Alleen, door iedereen verlaten,
Begon het klagelijk te blaten
Omdat de kudde maar niet kwam.

Het stomme dier stond daar al weken
En dorst de dam niet oversteken.
„'t Is toch bekend, dat, loop ik door,
Meer moeten volgen in mijn spoor”,
Dacht het onthutst, „maar die ontbreken!”

N. A. S.

Oplossing van den prijsvraag.
Het antwoord op de door den Senaat uitgeschreven prijsvraag luidt: Het gemiddelde Corpsslid, want dat is obscuur. Merkwaardig was het dat toen de Senaat, alvorens tot publicatie van den prijsvraag over te gaan, enkele leden aanschreef met het verzoek de prijsvraag op te lossen, er vele fouten antwoorden, nl. het invullen van het woordje „Bestuur” binnenkomen.

De Senaat maakt bekend dat de aanstaande kennismakingstijd een aanvang zal nemen op 21 Januari, des namidags om 4 uur.

De kennismakers zijn verplicht gedurende hun kennismakingstijd dagelijks van 17—20 uur en van 21—1 uur op de Societeit „Phoenix” aanwezig te zijn. Bovendien kunnen de leden hen twee avonden in de week en wel Dinsdag- en Vrijdagavond, voor kamerbezoek afschrijven.

De Senaat heeft benoemd tot kennismakingscommissie, de Heeren:

Ir. H. VERLOREN VAN THEMAAT, President,
K. A. BIEGMAN,
R. E. LAARMAN,
W. C. MULDER,
F. W. DE VLAMING,
P. J. MUYSKEN,
J. E. WATERMAN.

Namens den Senaat,
W. H. VERLOOP, Secretaris.

On nous a prie de publier que l' exercise de l' orchestre de la Société musicale des Etudiants aura lieu le 25 janvier à sept heures et demie, mais:

**Le seul bon ton,
c'est le Bourdon.**

tierden welig onder moeders vleugels. Hoewel mevrouw nog wel eens treurde over haar verloren pleegzoon, meneer daarentegen floot liever een vroolijk deuntje.

En in de kring was de gezelligheid weer als vanouds, ze pikten een graantje en onder kreten van verbazing beëindigde meneer de Vink zoojuist een verhaal, dat, na kennismaking van opgemaakte historie, wel zeer vreemd genoemd moet worden, getuige zijn laatste gevleugelde woorden:

„En dan zijn er nu nog zelfs lieden, Mijnheer de President, die dat Prinsenkoekoekhofsei in het Corps willen opnemen!”

G. M. K.

Dezer dagen verschijnt

het eerste nummer van

De Blauwe Wimpel

NAUTISCH - MARITIEM MAANDBLAD

„De Blauwe Wimpel” zal uitermate gevarieerd zijn; naast het artikel, dat de internationale scheepvaartpolitiek behandelt, vindt U een bijdrage van een zeer populair folklorist over zee flora en -fauna. Het artikel over de daden onzer Koninklijke Marine buitengaats volgt op een romantische short-story van de hand van een der bekendste Nederlandsche auteurs. Vlotte, pittige, artikelen over het reddingswezen, over sportzeilen, kustvaart, binnenvaart, visscherij, zeevaart-historie, walvischvangst, etc.

Geen onderwerp, het schip en het zoute water betreffende, of U vindt het in een der nummers van De „Blauwe Wimpel” behandeld. En zoo zal dit maandblad het Nederlandsche orgaan zijn, waarin de zeeman en de landrot beiden de stem van het water kunnen beluisteren.

De prijs bedraagt
per jaar fl. 10.-

Geeft U heden op als abonné bij

Technische Boekhandel

WALTMAN

BINNENWATERSLOOT 33-35 - DELFT

Het adres
voor Uw kleding is

Heerenkledingmagazijn

A. KREYMBORG & Co.

Atelier voor heerenkleding naar maat onder
leiding van 1e klas gediplomeerd coupeur.

Kreymborg kleding
Waarborg kleding

Markt 14-16-18
Delft.

REPETITOREN

Dr ir C. J. D. M.
Verhagen n.i
Botaniestraat 30, Delft
Repeteert en tenteert
NATUURKUNDE

Ir O. L. Donker
v. Leeuwenhoeksingel 40,
Delft.
Wiskunde, Natuurkunde,
Mechanica, Electro-
techniek B.C.

Wilt U een goed verzorgd

Proefschrift?

Laat het dan verzorgen door
den ervaren en bekwamen Vakman
en ga naar

Drukkerij

WALTMAN

(A. J. MULDER)

Binnenkort *verschijnt*

Prikkeldraad

NEDERLANDSCHE KRIJGSGEVANGENEN SPREKEN

Alom in den
Boekhandel verkrijgbaar.

Rijk geïllustreerd. Prijs f 9.- per exemplaar

Delftsche Uitgevers Mij., Oude Delft 101, Delft.

„ACADEMIA”

Boekhandel en Antiquariaat
voor Techniek-Wetenschap-Kunst
OUDE DELFT 101-103, DELFT, TEL. 1776.
NAAST HOOFDGEBOUW T.H.
Uit voorraad leverbaar:

1013	C. Doelman, Arnhem. Stad der Bezitlozen	f	1.75
1014	B. van Doorn, 15 Maanden Concentratiekamp Vught	f	2.90
1015	A. F. L. Faubel, Leed en Onrecht in Nederland	f	3.-
1016	Lou Lichtveld, Suriname aan de Tweesprong	f	1.50
1017	Achter de Schermen, De ondergrondse strijd voor onze bevrijding. Onthullingen van oom Gerrit	f	2.50

Let op volgende aankondigingen op deze zelfde plaats.

BESTELBIJLET aan Academia Boekhandel

Ondergeteekende

adres te

verzoekt toezending van de volgende nummers

Datum: 19.....

Handteekening:

J.M.A. de Groot

Dames- en Heerenkapper

Speciaal adres voor
eerste kwaliteit toiletartikelen,
parfumerieën, byouterieën

Willem de Zwijgerstr. 1
hoek Julianalaan
Telefoon 1810 - Delft

Ter overname

„Lotter” passerdoos

als nieuw voor f 35.— en donkerbl.
fant. H.costuum J. en br. maat 48 i.g.s.
voor f 60.—

van Leeuwenhoeksingel 8 na 6 uur

DE DELFTSCHE

Fotohandel

Peperstraat 15 - Tel. 1329

Ontwikkelen
afdrukken
en vergrooten

Agentschap H.T.M.

N. v. Leeuwen.

Firma Bruigom was

Firma Bruigom is

Firma Bruigom blijft

De zaak van de
fijnste kwaliteit

Delicatessen

Indische artikelen

Binnenwatersloot 38, Delft

Veritas

Onafhankelijk Dagblad voor Delft en Omstreken

Studenten-abonnement f 2.50 per kwartaal

Administratie VERITAS Koornmarkt 62, Telefoon 1375

Begin 1946
verschijnt:

HET UUR „U”

Een fotoreportage
van de filmdienst der
BINNENLANDSCHE
STRIJDKRACHTEN

Dit boekwerk geeft een overzicht van het onvergetelijk werk der Binnenlandsche Strijdkrachten speciaal in de laatste maanden van den bezettingstijd en den eersten tijd na de bevrijding.

Enkele bladzijden tekst en een groot aantal — 280 — bijzonder fraaie foto's maken dit nieuwe boekwerk tot een unieke herinnering aan den strijd voor onze vrijheid.

Iedere illegale werker, maar ook elke Nederlander, zal Het Uur „U” willen bezitten.

Het boek wordt gedrukt op illustratiepapier.

Aan de typografische verzorging is bijzondere aandacht besteed.

Daar de oplage uiteraard beperkt is, raden wij u aan reeds thans uw bestelling bij uw boekhandel op te geven.

De netto-opbrengst is voor de Stichting 1940—'45.

Prijs f 4.75

Oude Delft 101-103'
Delft.